

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska broj 6

7-2556/10

15. P- 606/14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Ivi Bakaliću, uz sudjelovanje Darinke Najašmić kao zapisničara, u pravnoj stvari tužitelja CIGLANA SINJ d.d. u stečaju, SINJ, OIB: 88402359413, zastupan po punomoćniku Vinku Samardžiću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika VUKUŠIĆ-LOKAS d.o.o. ŠESTANOVAC, OIB: 06140232085, zastupan po punomoćnicima iz odvjetničkog društva Ljubičić- Vrdoljak iz Splita, radi naknade štete, nakon provedene glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ivice Zaradića, odvjetnika u Splitu i punomoćnika tuženika Željka Vrdoljaka, odvjetnika u Splitu, na ročištu za objavu presude održanom dana 26. svibnja 2017.g.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 685.000,00 Kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku počev od 31. svibnja 2010. godine pa do 31.07.2015. godine prema stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena (ZOO NN 35/05, 41/08, 125/11), a od 01.08.2015. godine pa nadalje sve do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena (ZID ZOO NN 78/15), sve u roku 8 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

2. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove ovog postupka u iznosu od 99.187,50 kn, u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe zajedno s zakonskim zateznim kamatama određenim za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate, dok se tuženik odbija za više zatraženi trošak od 7.350,00 kn.

Obrazloženje:

Predmetni postupak započeo je prijedlogom za ovrhu povodom kojeg je javni bilježnik donio rješenje o ovrši.

Nakon što je tuženik uložio prigovor, rješenje o ovrši je stavljeno izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha, a postupak je nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Tijekom postupka sud je pravomoćno ukinuo platni nalog sukladno čl. 452. ZPP-a i po pravomoćnosti rješenja nastavio postupanje po tužbi.

Navedena odluka je donesena iz razloga jer se po ocjeni suda za štetu ne može izdati račun, a tužitelj je u računu od 31.5.2010.g. upravo naznačio takav opis.

Nakon što je navedeno rješenje postalo pravomoćno tužitelj je uredio tužbu podneskom od 10. studenog 2016.g. i postavio zahtjev za isplatu iznosa od 685.000,00 kn, a kao osnov svog potraživanja naveo je:

- naknadu štete jer je tužitelj bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba za vrijeme dok su strojevi i oprema tužitelja protupravno bili kod tuženika što bi po tužitelju predstavljalo izmaklu dobit;
- naknadu štete jer su predmetni strojevi i oprema tužitelju bili potrebni za rad, a obzirom da su bili protupravno kod tuženika, radi čega drži da je na strani tužitelja nastala izmakla dobit jer tužitelj svoju djelatnost nije mogao obavljati;
- tužitelj tvrdi da je tuženik predmetne strojeve i opremu tužitelja iznajmljivao trećim osobama te tužitelj ono što je tuženik takvim iznajmljivanjem ostvario drži da je stečeno bez osnove.

Posebno se napominje da tužitelj u navedenom podnesku kojim je uredio tužbeni zahtjev nije pobliže označio koliki bi se iznos od postavljenog tužbenog zahtjeva odnosio na stvarnu štetu, izmaklu dobit ili stečeno bez osnova.

Tužitelj to nije napravio niti po rješenju suda od 10. siječnja 2016.g.

Tuženik u svom prigovoru na rješenje o ovrši, a potom i tijekom postupka osporava potraživanje tužitelja u cijelosti tvrdeći da tužitelju ne duguje nikakav iznos ni po kojoj osnovi.

Još u prigovoru je navedeno kako nije jasno o kojoj bi se šteti radilo, a to je tuženik vrlo detaljno obrazložio u podnesku od 16.12.2011. navodeći kako tužitelj nije dokazao postojanje niti jedne opće pretpostavke za naknadu štete.

Nakon što je tužitelj uredio tužbeni zahtjev, tuženik je i takav zahtjev osporio kao neosnovan tvrdeći da je paušalan, da se ne prilažu nikakvi dokazi, a niti bi isti prilagali spisu.

U odnosu na ponovno pozivanje svjedoka Ilka Tomaševića, tuženik se je tom prijedlogu usprotivio ukazujući na čl. 221. ZPP-a, te zaključuje kako tuženik nije u stanju dokazati svoje tvrdnje radi čega nepotrebno odugovlači postupak.

U dokazne svrhe sud je pregledao račun tužitelja od 31.5.2010.g., korespondenciju između stranaka, proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Marunice, Ante Šušnjare te tadašnjeg ZZ tužitelja Ilka Tomaševića i ZZ tuženika Nikole Vukušića, saslušan je svjedok Dražen Žanko, pregledan je spis ovog suda broj P-396/06.

Pregledom računa od 31.5.2010.g. utvrđuje se da je tužitelj tuženiku izdao račun na iznos od 685.000,00 kn s osnova štete.

Pregledom korespondencije između stranaka iz 2008.g. razvidno je da je tužitelj pozivao tuženika na predaju hidrauličnih čekića (list 14-18 spisa).

Tijekom postupka proveden je dokaz saslušanjem stranaka te je tadašnji direktor tužitelja Ilko Tomašević naveo da je stupio na dužnost direktora kod tužitelja u 9. mj. 2005.g. te da mu je rečeno kako su možda više od godinu dana kod tuženika na popravku dva hidraulična čekića, a da je cijenu popravka dogovorila bivša uprava usmenim putem.

Isti je naglasio kako je istovremeno tuženik tužitelju iznajmljivao hidraulični čekić radi eksploatacije sirovine i za isto ispostavljao račune u višestrukoj većoj cijeni od cijene popravka.

Suprotno tome, ZZ tuženika Nikola Vukušić je u svom iskazu kazao da se kod tuženika zaista nalaze dva hidraulična čekića tužitelja time što se jedan od tih nije upotrebljavao sve od 2001.g. iz razloga jer bi njegov popravak stajao više nego nabavka novog, a isti čekić je prethodno bio kod firme Grapo iz Zagreba. U svezi tog čekića ZZ tuženika ističe kako su procjenu popravka iskazali na 128.000,00 kn uvećano za PDV, time što bi rad tuženika iznosio između 6.000,00 kn i 7.000,00 kn.

Naglasio je kako tužitelj nije platio iznos za nabavku dijelova radi čega se i nije pristupilo popravku čekića.

U odnosu na drugi čekić ZZ tuženika je istaknuo kako je došao kod tuženika nakon godine ili godine i pol dana poslije prvo te da su oni procijenili vrijednost dijelova od 4.000,00 do 5.000,00 EUR-a, a rad tuženika bi iznosio između 6.000,00 kn i 7.000,00 kn. I za ovaj čekić ZZ tuženika ističe da tužitelj nije platio za nabavku dijelova, radi čega se nije nije prišlo popravku čekića te je tužitelj pozvan preuzeti čekić jer su tuženiku smetali u skladištu.

ZZ tuženika je izričito osporio tvrdnju da je tuženik predmetne čekiće upotrebljavao, što je bilo i praktično nemoguće jer su se isti nalazili kod tuženika rastavljeni na dvije palete.

U odnosu na zahtjev tužitelja za vraćene hidrauličnih čekića ističe da je Ilku Tomaševiću kazao da po čekiće može doći u svako vrijeme uz prethodnu obavijest kako bi se tuženik pripremio za primopredaju, naravno uz plaćanje troškova koje je tuženik imao.

Na istom ročištu saslušan je i Ivan Marunica koji je bio direktor tužitelja sve do rujna 2005.g.

Ovaj svjedok je potvrdio da su oba čekića bila na servisu kod tuženika te da je praksa između stranaka bila takva da bi oni čekić odveli kod tuženika na detekciju kvara, a tuženik bi

im ponudio alternativno da tužitelj nabavi dijelove, a tuženik ih ugradi i naplati rad, ili da to sve napravi tuženik uz naknadu.

Posebno je naglasio kako je tuženik uvijek omogućio tužitelju da preuzme natrag čekić ako nema novca za popravak.

Najbitnije iz iskaza svjedoka Ivana Marunice je njegova tvrdnja da im hidraulični čekić nije niti trebao u situaciji kada im niti bager na koji se čekić postavljao nije također radio.

I daljnji iskazi ovog svjedoka značajni su za tijek ovog postupka, a svjedok je iskazivao da bi tužitelj uvijek ulagao protutužbu kada bi dobio tužbu od nekog partnera jer je to bio način odugovlačenja obveze.

U odnosu na mogućnost popravka hidrauličnih čekića svjedok je iskazao da tužitelj nije osigurao dijelove za popravak te da izostanak popravka nije krivnja tuženika.

Iz istih razloga tužitelj nije tražio čekiće natrag jer mu neispravan čekić nije bio potreban.

I svjedok Ante Šupnjar potvrdio je poslovnu suradnju između stranaka, a isti je kod tužitelja radio kao mehaničar.

I ovaj svjedok je naglasio da bi se pokvareni hidraulični čekić odveo kod tuženika na popravak, isti bi ga razmontirao i utvrdio koji dijelovi nedostaju za popravak, a nakon što bi tužitelj nabavio dijelove, popravak bi bio izvršen.

U odnosu na činjenicu da su čekići ostali kod tuženika, svjedok je na tragu ranije izjave kazao kako je to zato što tužitelj nije nabavio rezervne dijelove.

Konačno, saslušan je i svjedok Dražen Žanko koji je kod tužitelja bio voditelj službe održavanja pogona sadroloma.

Ovaj svjedok je potvrdio da je jedan od hidrauličnih čekića, Montabet B-45 tijekom 2000.g. doživio teži kvar i velika oštećenja što su neposredno utvrdili.

I drugi čekić nabavljen 2000.g. je doživio kvar 2003.g. te su oba čekića odvezena kod tuženika. Isti svjedok je potvrdio da je društvo Grapo iz Zagreba prije tuženika servisiralo čekiće tužitelja, a da je ta suradnja prekinuta zbog neplaćanja od strane tužitelja.

Svjedok je također potvrdio da je tuženik sa svojim hidrauličnim čekićima izvodio radove za tužitelja.

Pregledom spisa broj P-396/06 utvrđuje se da je u tom predmetu VUKUŠIĆ LOKAS d.o.o. zatražio od tuženika isplatu iznosa po računima za najam stroja, a u tom spisu je CIGLANA SINJ d.d. istaknula prigovor radi prebijanja i protutužbu.

I u tom predmetu CIGLANA SINJ d.d. je tvrdila da VUKUŠIĆ LOKAS d.o.o. nije vratio dva hidraulična čekića, već da iste drži u posjedu i koristi dugi niz godina, a upravo s tog osnova CIGLANA SINJ d.d. je VUKUŠIĆ LOKASU d.o.o. dana 10.12.2007.g. izdala račun s naznakom štete kao opisa usluge na iznos od 705.803,16 kn.

Pravomoćnom presudom VTS RH potvrđena je prvostupanjska presuda u odnosu na potraživanje VUKUŠIĆ LOKAS d.o.o., potvrđena je prvostupanjska presuda i o dijelu kojim je odbijen prigovor radi prebijanja istaknut od strane CIGLANE SINJ d.d., a preinačena je presuda na način da je VUKUŠIĆ LOKASU d.o.o. naloženo vratiti CIGLANI SINJ d.d. dva hidraulična čekića.

Iz obrazloženja navedene presude izdvaja se zaključak višeg suda u svezi tuženikove prigovora radi prijeboja kako je između stranaka postojao dogovor o popravku strojeva nakon uplate predujma od strane CIGLANE SINJ, koji predujam nije plaćen, radi čega na strani VUKUŠIĆ LOKASA d.o.o. nije nastao element protupravnosti kao jedan od elemenata za utvrđenje naknade štete.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga.

MJERODAVNO PRAVO

Tužitelj je svoje potraživanje izvorno temeljio na računu od 31.5.2010.g. pa bi se u odnosu na taj račun, a i kasnije uređenje tužbenog zahtjeva moglo zaključiti da se kao mjerodavno pravo primjenjuje Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, dalje: ZOO).

O MERITUMU SPORA

Uređenim tužbenim zahtjevom u ovoj pravnoj stvari tužitelj od tuženika potražuje štetu koju je prikazao putem tri osnova i to stvarne štete jer su hidraulični čekići kod tuženika bili protupravno, a u isto vrijeme je tužitelj bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba, s osnova izmakle dobiti jer za vrijeme dok su kod tuženika protupravno bili hidraulični čekići da tužitelj nije mogao obavljati svoju osnovnu djelatnost eksploatacije rudnog blaga te konačno s osnova stjecanje bez osnova jer tužitelj tvrdi da je tuženik predmetne čekiće iznajmljivao trećim osobama te od najma istih stjecao korist.

Svoj tužbeni zahtjev tužitelj je postavio na iznos od 685.000,00 kn zajedno sa zateznim kamatama od 31. svibnja 2010.g.

Posebno se napominje da tužitelj u podnesku od 10. studenog 2016.g. (list 131-134 spisa) nije posebno prikazao koliko bi od uređenog tužbenog zahtjeva otpadalo na stvarnu štetu, izmaklu dobit ili stečeno bez osnova.

Tužitelj to nije napravio niti temeljem raspravnog rješenja suda s ročišta od 10. siječnja 2016.g.

Kod takvog stanja raspravnog gradiva i postavljenog tužbenog zahtjeva, pred sud se je postavilo pitanje može li sud odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva ili nekog od dijelova tog zahtjeva.

Na podlozi provedenog dokaznog postupka i osobito primjenom čl. 8. te čl. 219. ZPP-a (pravila o teretu dokazivanja) sud je tužbeni zahtjev tužitelja odbio u cijelosti iz razloga kako slijedi.

Tužitelj svoje potraživanje temelji po tri pravna osnova, a sud je na podlozi provedenih dokaza ocijeni da je svaki od tih osnova neutemeljen.

U odnosu na potraživanje stvarne štete tužitelj tvrdi da su hidraulični čekići kod tuženika bili protupravno, da su u isto vrijeme tužitelju bili potrebni za rad radi čega je on bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba.

Kada se govori o pravu na naknadu štete onda se u pravnoj teoriji u pravilu navodi pet općih pretpostavki, a to su subjekti obveznog odnosa, odgovornost za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost.

Upravo te opće pretpostavke navodi i tuženik u svom podnesku od 16.12.2011.

U odnosu na navedene pretpostavke temeljem koje bi se moglo razgovarati o šteti, a u kontekstu tužiteljevog zahtjeva s osnova stvarne štete, primjenom čl. 219. ZPP-a, sud prvenstveno ukazuje kako tužitelj svoju tvrdnju da je bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba ne dokazuje niti jednim materijalnim dokazom, već samo dijelom iskaza Ilka Tomaševića (list 23 spisa).

Kada tužitelj govori da je bio prisiljen angažirati opremu trećih osoba, onda je najmanje bilo za očekivati da tužitelj dostavi račune koje je platio tim trećim osobama za najam njihovih hidrauličnih čekića.

Time bi između činjenice da su čekići bili na popravku kod tuženika i činjenice najma strojeva od trećih osoba bila dokazana uzročna veza.

Međutim, tužitelj takvu uzročnu vezu niti jednim jedinim dokazom nije dokazao.

U odnosu na ostale opće pretpostavke potrebno je ukazati i na izostanak protupravnosti u tuženikovom postupanju o čemu je svoj stav iskazao i VTS RH presudom u predmetu ovog suda broj P-396/06 gdje je izričito navedeno da su hidraulični čekići kod tuženika bili temeljem dogovora stranaka o popravku čekića, a koji dogovor isključuje protupravnost.

Uostalom, upravo iz tog razloga odbijen je prigovor radi prebijanja kojeg je CIGLANA SINJ d.d. u tom predmetu temeljila na izdanom računu za "štetu" iz 2007.g. dakle, identično računu kojeg je tužitelj izdao s istim opisom 2010.g., očitno za razdoblje od 2007. do 2010. godine, a koji račun je bio podloga za podnošenje prijedloga za ovrhu u ovom predmetu.

Nadalje, u odnosu na daljnje opće pretpostavke, sud zaključuje kako tužitelj ničim nije dokazao niti štetnu radnju štetnika, ovdje tuženika.

Upravo suprotno, tuženik je na zahtjev tužitelja preuzeo hidraulične čekiće radi popravka, a isti nisu popravljani isključivo iz razloga jer tužitelj nije osigurao sredstva za kupnju rezervnih dijelova što je bila uobičajena praksa između stranaka o čemu su govorili svjedoci Ivan Marunica i Ante Šušnjara na ročištu do 7. prosinca 2011.g.

Za tijek ovog postupka i odluku o tužbenom zahtjevu osobito je značajan iskaz Ivana Marunice koji je bio direktor tužitelja do rujna 2005.g. i koji je izričito naveo da je tužitelj

uvijek sve radove obavljao putem kooperanata, a da im hidraulični čekić nije niti trebao kada im niti bager koji je s čekićem radio nije bio u funkciji.

Taj iskaz svjedoka Marunice direktno pobija dio tužiteljevog zahtjeva za naknadu stvarne štete jer tužitelj, sve da su hidraulični čekići i bili popravljani i vraćeni tužitelju, isti s tim čekićima nije mogao napraviti ništa kada bager koji je trebao upotrebljavati hidraulične čekiće nije bio u funkciji.

U izostanku bilo kakvih dokaza koji bi opovrgnuli prethodne tvrdnje sud je ocijenio da je tužiteljev zahtjev za naknadu stvarne štete u potpunosti neosnovan.

Gotovo s istim obrazloženjem sud je ocijenio neosnovanim i dio tužiteljevog zahtjeva s osnova naknade štete –izmakle dobiti.

Tvrdnja tužitelja da svoju djelatnost eksploatacije rudnog blaga uporabom hidrauličnih čekića nije mogao obavljati jer su isti kod tuženika bili protupravni naprosto ne stoji.

Već prije je kazano da hidraulični čekići kod tuženika nisu bilo protupravno jer je tužitelj iste tuženiku predao radi popravka što isključuje element protupravnosti kao jednu od pet kumulativnih općih pretpostavki naknadu štete.

Također, prije je kazano kako je svjedok Marunica naveo da je tužiteljeva praksa bila da eksploataciju sirovine radi putem kooperanata te da im niti njihov vlastiti bager nije bio u funkciji.

Svi ti navodi opovrgavaju tvrdnu da između činjenice što su kod tuženika na popravku bili hidraulični čekići postoji uzročna veza u odnosu na izmaklu dobit tužitelja.

Tužitelj u odnosu na izmaklu dobit niti jednim jedinim dokazom pa niti iskazom Ilka Tomaševića nije dokazao da bi tužitelj imao štetu s osnova izmakle dobiti.

I u odnosu na ovaj dio zahtjeva treba kazati kako ne postoji niti štetna radnja tuženika jer je tuženik očekivao tužiteljevu dostavu rezervnih dijelova kao preduvjet popravka hidrauličnih čekića.

Dakle, razvidno je kako prema pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. ZPP-a tužitelj u odnosu na izmaklu dobit kao jedan od vidova štete iz čl. 1046. ZOO-a ničim nije dokazao da bi na strani tužitelja zaista nastala šteta u vidu izmakle dobiti zbog činjenice što su hidraulični čekići bili na popravku kod tuženika.

Sve da ih je tuženik vratio tužitelju, tužitelj ih nije imao prigode upotrijebiti jer je bager koji je koristio čekiće bio neispravan o čemu je iskazao svjedok Marunica pa je potpuno neshvatljivo na koju izmaklu dobit tužitelj misli jer tužitelj i bez hidrauličnih čekića koji su bili kod tuženika nije imao ostale tehničke kapacitete (neispravni bager) za rad pa time i stvaranje dobiti.

Konačno, kao treći osnov naknade štete tužitelj je postavio tvrdnju da je tuženik predmetne hidraulične čekiće iznajmljivao trećim osobama te od najma istih stjecao korist.

Već u svom podnesku od 16.12.2011. , a potom i 18.11.2016.g. (list 135 spisa) tuženik je ovaj, a i ostale navode tužitelja označio kao paušalne bez prilaganja bilo kakvog dokaza, a niti spisu takvi dokazi otprije prileže.

Jedini dokaz koji bi mogao biti na tom tragu je iskaz Ilka Tomaševića (list 23 spisa) kada je na pitanje punomoćnika tuženika je li mu poznato da bi tuženik na bilo koji način koristio predmetne čekiće odgovorio "da su do njega dolazile dojave o tome".

Dakle, tužitelj svoj zahtjev za povrat stečenog bez osnova temelji na posrednim dojavama koje je imao Ilko Tomašević, ali je bitno kazati da Ilko Tomašević niti jednim daljnjim navodom nije iskazao kada je dobio takve dojave, od koga je dobio, kao što nije predložen niti jedan jedini dokaz na navedenu okolnost.

Stoga, sudu je ponovno primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 219. ZPP preostalo zaključiti da tužitelj niti jednim jedinim dokazom nije dokazao da je tuženik predmetne hidraulične čekiće koristio i iznajmljivao trećim osoba te time možebitno nešto stekao bez osnove (čl. 1111. ZOO-a).

U izostanku bilo kakvog dokaza, a kod tuženikovog osporavanja korištenja tužiteljevih hidrauličnih čekića, sud je potraživanje tužitelja i u ovom djelu ocijenio neosnovanim.

Dakle, na podlozi utvrđenja da kod zahtjeva za naknadom stvarne štete i izmakle dobiti tužitelj nije dokazao niti jednu od općih pretpostavki za naknadu štete, koje pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene da bi se moglo raspravljati o eventualnoj šteti te kod činjenice da tužitelj ničim nije dokazao da je tuženik koristio tuženikove hidraulične čekiće i time nešto stekao bez osnove, sud je tuženi zahtjev tužitelja odbio u cijelosti kako je to presuđeno u izreci pod točkom 1.

O TROŠKOVIMA POSTUPKA

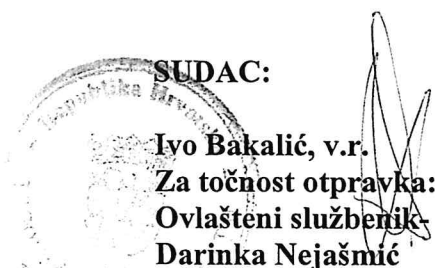
Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP , a troškovi tuženika sastoje se od pristojbe prigovora 5.000,00 kn, te troškova zastupanja po OT za sastav prigovora, pristupa na ročišta 20.11.2011.g., 7.12.2011.g., 2.2.2012.g., 24.5.2012.g., 9.2.2015.g., 19.5.2016.g., 1.12.2016.g. i 28.1.2017.g., te sastav obrazloženih podnesaka od 16.12.2011.g. i 17.11.2016.g., svaka radnja po 6.850,00 kn.

Troškovi zastupanja uvećani su za PDV 25% ili 18.837,50 kn.

Tužitelj je odbijen za više zatraženi trošak pristup na ročišta 13.7.2012., 11.11.2013. i 10.11.2016. ukupno 7.350,00 kn jer se je na tim nije ročištima raspravljalo, već su ista procesno odgođena.

U Splitu, 26. svibnja 2017.g.

SUDAC:
Ivo Bakalić, v.r.
Za točnost otpavka:
Ovlašteni službenik-
Darinka Nejašmić

Pravna pouka:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otpravka. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda za Visoki Trgovački sud RH u Zagrebu.

DNA:

- Pun. tužitelja uz nalog za pristojbu 5.000,00 kn
- Pun. tuženika
- u spis

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 66 Pž-4337/2017-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivice Omazića, predsjednika vijeća, Tatjane Kujundžić Novak, suca izvjestitelja i Ivane Mlinarić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja CIGLANA-SINJ d.d. u stečaju, OIB 88402359413, Sinj, Put Raduše 44, kojeg zastupa punomoćnik Vinko Samardžić, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika VUKUŠIĆ-LOKAS d.o.o., OIB 06140232085, Šestanovac, kojeg zastupaju punomoćnici Vinko Ljubičić i Željko Vrdoljak odvjetnici u Splitu, radi isplate iznosa od 685.000,00 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-606/2014 od 26. svibnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 26. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-606/2014 od 26. svibnja 2017. u točki 1. izreke i u točki 2. izreke u dijelu u kojem je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 99.187,50 kn, sa zakonskim zateznim kamatama određenim za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Splitu u točki 1. izreke odbijen je kao neosnovan tuženi zahtjev za isplatu iznosa od 685.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 31. svibnja 2010. pa do 31. srpnja 2015. prema stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa nadalje sve do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena. U točki 2. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 99.187,50 kn u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe zajedno sa zakonskim zateznim kamatama određenim za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi

tekućem polugodištu za tri postotna poena, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate, dok je tuženik odbijen za više zatraženi trošak u iznosu od 7.350,00 kn.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi kako tužitelj isplatu iznosa od 685.000,00 kn, potražuje na ime naknade stvarne štete jer je tužitelj bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba za vrijeme dok su strojevi i oprema tužitelja protupravno bili kod tuženika, zatim naknadu štete - izmaklu dobiti jer tužitelj svoju djelatnost nije mogao obavljati a obzirom da su strojevi bili protupravno kod tuženika, kao i zbog stjecanja bez osnove zbog toga što je tuženik predmetne strojeve i opremu tužitelja iznajmljivao trećim osobama. Tuženik osporava osnovu i visinu. Nakon provedenog dokaznog postupka uvidom u isprave u spisu i iskaze saslušanih stranaka i svjedoka primjenom pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. ZPP-a, sud je zaključio kako tužitelj zahtijevajući naknadu stvarne štete i izmakle dobiti nije dokazao niti jednu od općih pretpostavki za naknadu štete, koje pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene da bi se moglo raspravljati o eventualnoj šteti, kao i da tužitelj ničim nije dokazao da je tuženik koristio tuženikove hidraulične čekiće i time nešto stekao bez osnove, stoga je odbio u cijelosti tužiteljev zahtjev. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14).

Protiv točke 1. izreke i dijela točke 2. izreke presude tužitelj podnosi žalbu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi kako je sud izveo pogrešan zaključak o bitnim činjenicama koje proizlaze iz isprava u spisu. Tvrdi da je jasan u pogledu pravne osnove svoje tužbe koju je i obrazložio, a tuženik je protupravno držao u posjedu strojeve tužitelja-hidraulične čekiće. S obzirom na to da je tuženik odbio predati tužitelju u posjed strojeve, tužitelj je pretrpio štetu u vidu stvarne štete i izmakle dobiti, te je iznajmljivanjem strojeva trećim osobama stekao korist (stjecanje bez osnove). Smatra da je počinjena i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer sud odbio njegove dokazne prijedloge za ponovnim saslušanjem svjedoka Ilka Tomaševića i svjedoka Maria Bašića i provođenjem knjigovodstveno-financijskog vještačenja na okolnost pada eksploatirane količine rude u odnosu na ranije referentno razdoblje. Predlaže da ovaj sud ukine presudu u pobijanom dijelu i predmet vrati na ponovno suđenje. Potražuje i trošak za sastav žalbe.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Tužiteljeva žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je presuda u pobijanom dijelu pravilna i zakonita.

U pobijanoj presudi nisu ostvarene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju tuženik upire tvrdnjom da sud nije proveo

njegove dokazne prijedloge za ponovnim saslušanjem svjedoka Ilka Tomaševića te saslušanjem svjedoka Maria Bašića (koji se nije odazivao na pozive suda) i provođenjem knjigovodstveno-financijskog vještačenje na okolnost pada eksploatirane količine rude u odnosu na ranije referentno razdoblje, s obzirom na to da je iz razloga presude jasno zašto nije bilo potrebno izvesti predloženi dokaze.

Tužitelj potražuje isplatu iznosa od 685.000,00 kn po tri osnove: naknadu stvarne štete jer je bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba (ugovor o najmu) za vrijeme dok su strojevi i oprema tužitelja (dva hidraulična čekića) protupravno bili kod tuženika, naknadu štete-izmaklu dobit jer svoju djelatnost-eksploataciju rude nije mogao obavljati dok su strojevi bili kod tuženika, te na temelju stečenog bez valjane pravne osnove jer je tuženik predmetne strojeve i opremu tužitelja iznajmljivao trećim osobama.

Tužitelj nije označio vrijednost svakog od postavljenih zahtjeva, odnosno koliki bi se iznos od postavljenog tužbenog zahtjeva odnosio na stvarnu štetu, izmaklu dobit ili stečeno bez osnove, niti je postupio po rješenju suda od 10. siječnja 2016., kojim je pozvan da to učini kao ni tijekom postupka.

Iz isprava u spisu i iskaza saslušanih svjedoka Ivana Marunice i Ante Šušnjare proizlazi kako je tuženik na zahtjev tužitelja preuzeo hidraulične čekiće radi popravka, a isti nisu popravljani isključivo iz razloga jer tužitelj nije osigurao sredstva za kupnju rezervnih dijelova što je bila uobičajena praksa između stranaka. Bivši zastupnik po zakonu tužitelja Ivan Marunica izjavio je i kako je tuženik uvijek omogućio tužitelju da preuzme natrag hidraulični čekić ako nema novca za popravak.

U odnosu na potraživanje stvarne štete tužitelj tvrdi da su hidraulični čekići kod tuženika bili protupravno, a bili su mu potrebni za rad radi čega je on bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba. Međutim, tužitelj svoju tvrdnju da je bio prisiljen angažirati strojeve i opremu trećih osoba ne dokazuje niti jednim materijalnim dokazom (ugovori o najmu, računi, uplate i dr.).

Isto tako tužitelj u odnosu na izmaklu dobit kao jedan od vidova štete iz čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO) ničim nije dokazao da bi na strani tužitelja zaista nastala šteta u vidu izmakle dobiti zbog neeksploatiranja rude zbog činjenice što su hidraulični čekići bili na popravku kod tuženika.

Naime, iz svih isprava u spisu i iskaza saslušanih stranaka i svjedoka proizlazi da su hidraulični čekići kod tuženika bili temeljem dogovora stranaka o popravku čekića, da je tuženik na zahtjev tužitelja preuzeo hidraulične čekiće radi popravka, a isti nisu popravljani isključivo iz razloga jer tužitelj nije osigurao sredstva za kupnju rezervnih dijelova iz čega prvostupanjski sud pravilno zaključuje kako tužitelj nije dokazao štetnu radnju štetnika, ovdje tuženika zbog neeksploatacije rude u spornom razdoblju, a niti je dokazao niti jednu od općih pretpostavki odgovornosti za štetu (subjekti obveznog odnosa, odgovornost za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost).

Tužitelj svoj zahtjev za povrat stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a temelji na činjenici da je tuženik predmetne hidraulične čekiće koristio i iznajmljivao trećim osobama

zasniva isključivo na iskazu svjedoka Ilka Tomašević (str. 23. spisa) koji je iskazao da su do njega dolazile dojave kako tuženik iste iznajmljuje, što je u suprotnosti s iskazom stranke zastupnika po zakonu tuženika Nikola Vukušić koji je tvrdio da je to bilo nemoguće jer hidraulični čekići nisu bili u funkciji s obzirom na to da su bili rastavljeni i složeni na palete jer tužitelj nije osigurao sredstva za kupnju rezervnih dijelova, u prilog čijoj tvrdnji govori i iskaz saslušanog svjedoka Ante Šušnjare.

Stoga je prvostupanjski sud pravilno primjenom odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, kojom je propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika, kao i odredbe čl. 221.a ZPP-a koja propisuje da će sud, ako na temelju izvedenih dokaza (čl. 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja, utvrdio da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, radi čega nije ostvaren niti žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

U odnosu na trošak parničnog postupka ovaj sud ukazuje kako tužitelj osim uopćenog navoda da presudu pobija i u dijelu odluke o trošku postupka nije niti obrazlagao zašto pobija dosuđeni trošak. Stoga je odluka o trošku ispitana po službenoj dužnosti u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava, te je utvrđeno kako je sud pravilno, na temelju odredbe čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. ZPP-a, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14 i 188/14) te odredbe Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15), dosudio tuženiku trošak.

Zbog navedenog valjalo je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u točki 1. i dijelu točke 2. njene izreke.

Zagreb, 26. veljače 2020.

Predsjednik vijeća
Ivica Omazić

Dokument je elektronički potpisan:
IVICA OMAZIĆ

Vrijeme potpisivanja:
05-03-2020
13:18:31

DN:
C=HR
O=VIŠOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=OMAZIĆ
G=IVICA
CN=IVICA OMAZIĆ

Broj zapisa: 17894-5aa73

Kontrolni broj: 0a548-48ef5-46233

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

